

Arrest

nr. 43 637 van 20 mei 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Rabit SELIMI, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit.

U bent gehuwd met Selimi Lumnije, eveneens afkomstig uit Preshevë.

Uw jongste zoon Qendrim heeft het Syndroom van Down. Omwille van de medische problemen van uw zoon, het gebrek aan aangepast onderwijs in uw regio en de hoge kosten van de medische behandeling beslisten u en uw echtgenote om Servië te verlaten en naar België te komen.

Op 10 mei 2009 reisde uw echtgenote samen met uw zoontje naar België, waar zij op 12 mei 2009 aankwam en dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

Later vervoegde u uw echtgenote in België en diende u op 31 juli 2009 een asielaanvraag in.

U hoopt in België te kunnen blijven voor het welzijn van uw zoon.

Enkele dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal vernam u dat ook uw oudste zoon, Selimi Perparim (O.V. 6.550.815), in België is aangekomen met zijn gezin.

U wist niet waarom hij Servië verliet. U denkt niet dat uw zoon problemen kende met de Servische autoriteiten, maar u voegde hier wel aan toe dat in het algemeen de Servische gendarmerie de bevolking in Zuid-Servië opzettelijk schrik aanjaagt.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: een kopie van uw identiteitskaart, uw rijbewijs en uw huwelijksakte, allen uitgereikt te Preshevë respectievelijk op 15 augustus 2003, op 4 maart 2003 en op 5 augustus 2009; een aantal medische rapporten uit Servië d.d. 10 december 2007, 17 april 2008 en 16 maart 2009 betreffende de medische situatie van uw zoon; een attest d.d. 30 juni 2010 van de instelling voor Buitengewoon Basisonderwijs Het Vlot in Ieper waar uw zoon school loopt."

1.1.2. Blijkens de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Lumnije SELIMI, luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese, afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië) en bezit u de Servische nationaliteit.

U bent gehuwd met Selimi Rabbit, eveneens afkomstig uit Preshevë, en samen hebben jullie vijf kinderen.

Uw jongste zoon Qendrim heeft het Syndroom van Down. Omwille van de medische problemen van uw zoon en het gebrek aan aangepast onderwijs in uw regio beslisten u en uw echtgenoot om Kosovo te verlaten en naar België te komen.

Op 10 mei 2009 reisde u met uw zontje naar België, waar jullie op 12 mei 2009 aankwamen. Dezelfde dag vroeg u asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

Uw echtgenoot reisde u achterna en kwam op 31 juli 2009 aan in België. Dezelfde dag vroeg hij eveneens asiel aan.

U hoopt in België te kunnen blijven voor de toekomst van uw zontje.

Twee weken voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal is ook uw oudste zoon, Selimi Perparim (O.V. 6.550.815), met zijn gezin naar België gekomen.

Ze verlieten Servië uit angst voor de Servische gendarmerie, die gewapend op straat komen, zomaar mensen tegenhouden en de lokale bevolking intimideren en schrik aanjagen. Zo werd uw zoon eens op straat tegengehouden, maar u wist niet wanneer dit incident precies plaatsvond. U voegde hier tot slot nog aan toe dat, zelfs al hadden u of uw echtgenoot nooit persoonlijke problemen met de Servische autoriteiten, u zelf ook schrik had van de Servische gendarmerie.

U legde de volgende documenten neer: uw Servische identiteitskaart, uitgereikt te Preshevë d.d. 15 augustus 2003; en de geboorteakte van uw zoon Qendrim, uitgereikt te Vranje d.d. 17 oktober 2007."

1.1.3. Verzoekers betwisten deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake eerste verzoeker, Rabbit SELIMI, luidt als volgt:

"Er dient vastgesteld te worden dat u geen gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde als hoofdmotief voor uw vertrek uit Servië de medische problematiek van uw jongste zoon Qendrim aan (gehoorverslag CGVS p. 5-6). Hij heeft het Syndroom van Down.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw zoon, zoals gestaafd door de door u neergelegde medische attesten uit Servië, dient vastgesteld te worden dat medische redenen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van dezelfde Wet, temeer daar uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat Qendrim minstens tot enkele maanden voor uw vertrek uit Servië door een neuropsychiater opgevolgd werd.

Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Betreffende de gespannen en onveilige toestand in Zuid-Servië waarnaar u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verwees - de Servische gendarmerie zou de bevolking intimideren door huizen binnen te vallen en door haar wapens op de mensen te richten (gehoorverslag CGVS, p. 6-7) - kan er, naast het feit dat u persoonlijk nooit persoonlijke problemen in Servië kende (gehoorverslag

CGVS, p. 6), opgemerkt worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die de toestand in de regio van heel dichtbij volgt, in 2008 geen enkele klacht over willekeurig en/of hard optreden tegen de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië heeft ontvangen.

Hoewel het niet ontkend kan worden dat de verhoudingen tussen de Albanese en de Serviërs in de regio ten gevolge van de arrestatie van tien Kosovaarse Albanese in Preshevë op 26 december 2008 onder druk staan, werden er volgens de OVSE, het UNHCR en de EU geen mensenrechtenschendingen in Zuid-Servië meer gemeld. Nog volgens de OVSE werd de Servische gendarmerie ook onterecht (namelijk op basis van haar agressief ogende uniformen en terreinwagens) gepercipieerd als zijnde agressief. Ook de arrestatie van de tien etnische Albanese met veel machtsvertoon heeft bijgedragen tot deze agressieve perceptie, maar er dient hier meteen aan toegevoegd te worden dat de gearresteerden verdacht worden van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen en dat ze bijgevolg niet gearresteerd werden louter omwille van hun etnische origine. In geval van problemen bestaan er bovendien verschillende mogelijkheden om klacht neer te leggen. Zo kan men ondermeer terecht bij de multi-etnische politie, de lokale autoriteiten, de Council for Human Rights, i.e. een lokale NGO die gerechtelijke bijstand verstrekt aan personen die dit nodig mochten hebben, en het bureau van de OVSE in Bujanoc.

Er kan dus geenszins worden gesteld dat etnische Albanese uit Zuid-Servië anno 2010 a priori een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van hun etnische origine.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze tonen enkel uw identiteit, uw burgerlijke staat en uw nationaliteit aan, evenals de medische problematiek van uw zoon. Deze elementen worden op zich niet betwist.”

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake tweede verzoekster, Lumnije SELIMI, luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u geen gegevens of elementen heeft aangehaald op basis waarvan kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalde als hoofdmotief voor uw vertrek uit Servië de medische problematiek van uw jongste zoon Qendrim aan (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Hij heeft het Syndroom van Down.

Wat betreft de door u aangehaalde gezondheidsproblemen van uw zoon, zoals gestaafd door de door uw echtgenoot neergelegde medische attesten uit Servië, dient vastgesteld te worden dat medische redenen op zich niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van dezelfde Wet, temeer daar uit de voorgelegde medische attesten blijkt dat uw zoon Qendrim minstens tot enkele maanden voor uw vertrek uit Servië door een neuropsychiater opgevolgd werd. Voor een beoordeling van medische elementen dient u immers een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Daarnaast verwees u eveneens naar de gespannen toestand in Zuid-Servië. De Servische gendarmerie zou de bevolking intimideren door zomaar mensen tegen te houden en haar wapens op de mensen te richten (gehoorverslag CGVS, p. 3). U kende evenwel nooit persoonlijke problemen in Servië. Ook uw familie had nooit problemen met de autoriteiten in Servië (gehoorverslag CGVS, p. 3). Wel zou uw zoon na uw vertrek uit Servië op straat zijn tegengehouden door de Servische gendarmerie en uiteindelijk Servië verlaten hebben precies uit angst voor de gendarmerie.

De geloofwaardigheid van dit door u beweerde incident wordt echter ondermijnd door uw gebrekkige kennis hierover.

Zo kon u ondermeer niet verduidelijken wanneer dit incident precies plaatsgreep, of dit de eerste keer was dat hij door de gendarmerie tegengehouden werd en hoelang dit incident ongeveer duurde (gehoorverslag CGVS p. 2-3).

Bovendien is het hoogst merkwaardig dat uw echtgenoot geen weet had van dit incident en dat hij evenmin kon aangeven waarom uw oudste zoon Servië had verlaten. Hij dacht niet dat uw zoon problemen kende met de Servische autoriteiten (gehoorverslag CGVS Selimi Rabbit, p. 3-4).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident.

Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, dat de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die de toestand in de regio van heel dichtbij volgt, in 2008 geen enkele klacht over willekeurig en/of hard optreden tegen de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië heeft ontvangen. Hoewel het niet ontkend kan worden dat de verhoudingen tussen de Albanese en de Serviërs in de regio ten gevolge van de arrestatie van tien Kosovaarse Albanese in Preshevë op 26 december 2008 onder druk staan, werden er volgens de OVSE, het UNHCR en de EU geen mensenrechtenschendingen in Zuid-Servië meer gemeld. Nog volgens de OVSE werd de Servische gendarmerie ook onterecht (namelijk op basis van haar agressief ogende uniformen en terreinwagens) gepercipieerd als zijnde agressief. De arrestatie van de tien etnische Albanese met veel machtsvertoon heeft eveneens bijgedragen tot deze agressieve perceptie, maar er dient hier meteen aan toegevoegd te worden dat de gearresteerden verdacht worden van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen en dat ze bijgevolg niet gearresteerd werden louter omwille van hun etnische origine. In geval van problemen bestaan er bovendien verschillende mogelijkheden om klacht neer te leggen. Zo kan men ondermeer terecht bij de multi-etnische politie, de lokale autoriteiten, de Council for Human Rights, i.e. een lokale NGO die gerechtelijke bijstand verstrekt aan personen die dit nodig mochten hebben, en het bureau van de OVSE in Bujanoc.

Er kan dus geenszins worden gesteld dat etnische Albanese uit Zuid-Servië anno 2010 a priori een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van hun etnische origine.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd, werd als bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen enkel uw identiteit en uw nationaliteit, evenals die van uw zoon. Deze elementen worden op zich niet betwist.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 1 maart 2010 een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht. Ze werpen ook nog op dat de Commissaris-generaal een aantal beoordelings- en inschattingfouten heeft gemaakt.

Verzoekers beweren dat etnische Albanese in Servië dikwijls het slachtoffer zijn van vele discriminaties en stellen dat er een verband is tussen deze discriminaties en de onmogelijkheid voor hen om voor hun zoon de gepaste medische verzorging te verkrijgen. Ze stellen dat er wel een dergelijke verzorging bestaat in Servië voor kinderen die lijden aan het syndroom van Down, maar dat ze als etnische Albanese er geen toegang tot hebben.

Tenslotte laten ze gelden dat “als” de overheid niet kan of wil instaan voor voldoende bescherming en een evenwaardige behandeling van etnische Albanese, er kan afgeleid worden dat ze het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

Verzoekers vragen van hen de status van vluchteling te erkennen.

In ondergeschikte orde vragen ze om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien etnische Albanese in Servië “vaak zelfs mishandeld worden”.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. De Raad stelt vast dat de door verzoekers aangehaalde medische problemen niet onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en kan aldus niet tot erkenning van de vluchtelingenstatus leiden zoals vermeld in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980.

Het verweer van verzoekers dat ze als etnische Albanezen geen toegang hebben tot een gepaste medische verzorging voor hun zoon met het syndroom van Down, is enkel een bewering die niet gestaafd wordt met enig -begin van- bewijs.

Bovendien leest de Raad in het administratief dossier dat bedoelde zoon wel degelijk medische verzorging kreeg in het land van herkomst, soms op controle ging en een neuropsychiater bezocht (zie verhoorverslag van 5 januari 2010 van verzoeker, p. 7 en zie verhoorverslag van 5 januari 2010 van verzoekster, p. 3). Ook uit de door verzoekers neergelegde medische attesten blijkt dat hun zoon minstens tot enkele maanden vóór hun vertrek uit Servië door een neuropsychiater werd opgevolgd.

Het argument van verzoekers dat hun zoon omwille van hun etnische origine in Servië uitgesloten werd van een gepaste medische verzorging, wordt in redelijkheid niet aanvaard.

Hun stelling dat de overheid niet kan of wil instaan voor voldoende bescherming en een evenwaardige behandeling van etnische Albanezen wordt ook niet gevolgd. De Raad verwijst dienaangaande naar de motivering in de bestreden beslissingen, die door verzoekers overigens niet betwist wordt, en schaarft zich hierachter: *“uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de OVSE (Organisatie voor Veiligheid en Samenwerking in Europa), die de toestand in de regio van heel dichtbij volgt, in 2008 geen enkele klacht over willekeurig en/of hard optreden tegen de etnisch Albanese bevolking in Zuid-Servië heeft ontvangen. Hoewel het niet ontkend kan worden dat de verhoudingen tussen de Albanezen en de Serviërs in de regio ten gevolge van de arrestatie van tien Kosovaarse Albanezen in Preshevë op 26 december 2008 onder druk staan, werden er volgens de OVSE, het UNHCR en de EU geen mensenrechtenschendingen in Zuid-Servië meer gemeld. Nog volgens de OVSE werd de Servische gendarmerie ook onterecht (namelijk op basis van haar agressief ogende uniformen en terreinwagens) gepercipieerd als zijnde agressief. Ook de arrestatie van de tien etnische Albanezen met veel machtsvertoon heeft bijgedragen tot deze agressieve perceptie, maar er dient hier meteen aan toegevoegd te worden dat de gearresteerden verdacht worden van moorden, ontvoeringen en verkrachtingen en dat ze bijgevolg niet gearresteerd werden louter omwille van hun etnische origine. In geval van problemen bestaan er bovendien verschillende mogelijkheden om klacht neer te leggen. Zo kan men ondermeer terecht bij de multi-etnische politie, de lokale autoriteiten, de Council for Human Rights, i.e. een lokale NGO die gerechtelijke bijstand verstrekt aan personen die dit*

nodig mochten hebben, en het bureau van de OVSE in Bujanoc. Er kan dus geenszins worden gesteld dat etnische Albanezen uit Zuid-Servië anno 2010 a priori een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hebben of het risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van hun etnische origine.”

Van verzoekers kan de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 derhalve niet worden erkend.

2.4. Verzoekers menen recht te hebben op de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 om reden dat (zie het verzoekschrift, p. 4) *“er niet ernstig betwist kan worden dat etnische Albanezen in Servië omwille van hun afkomst gediscrimineerd worden en vaak zelfs mishandeld worden”*.

Verzoekers brengen geen overige elementen aan waaruit blijkt dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst en bovendien dat ze zich niet onder de bescherming van dat land kunnen of, wegens dat risico willen stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er een reëel risico op ernstige schade voor handen is.

Het reëel risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Een enkele algemene bewering dat *“er niet ernstig betwist kan worden dat etnische Albanezen in Servië omwille van hun afkomst gediscrimineerd worden en vaak zelfs mishandeld worden”* -die trouwens niet samengaat met de informatie door de Commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier- volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst en reëel risico lopen op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De subsidiaire bescherming als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980 kan niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE